

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 51. Augustinus Mediolani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV.
A. C. 386.

§. LI.

Augustus Mediolani.

Sanctus Ambrosius venientem Augustinum lenitate paterna excepit; hinc reciprocae propensionis initium. Is assidue S. Ambrosii concionibus intererat, stili amœnitate captus, & experturus, an famæ par esset eloquentia? non eam quidem dictionis suavitatem deprehendebat, quam in Fausto miratus fuerat, sed doctior erat sermo, & omnino solidior.

c. 14.

Initio quidem ad solum ornatum intentus, ad ipsas res, quas Ambrosius proferebat, non attendebat, sensim tamen, & quasi invitus agnovit, Doctrinam Catholicam saltem esse probabilem. Ideo Manichæis renuntiare statuit, & Catechumenus, sicut erat, in Ecclesia a Parentibus sibi commendata, nempe Catholica, permanere, usque dum clarius veritas esset perspecta. S. Monica Mediolanum advenerat, filium insecuta tanta fide, ut mare trajiciens, nautas in maximis periculis solaretur, dato sibi divinitus promisso, ad filium perventuram. Cum filius ei dixisset, jam se non amplius esse Manichæum, nullatenus commota respondit, nullam se dubitare, quin eum fidelem Catholicum esset visura, antequam ex hac vita discederet. Interim orare non cessabat, continuo S. Ambrosii

sui concionibus præfens, quem tanquam Sæculum IV.
 Angelum Dei diligebat, non nescia, ipse A. C. 386.
 ope filium suum in fidei dubia conje- c. 2.
 ctum fuisse, quæ malo remedium essent
 allatura. In Africa adsueverat, ad Ec-
 clesias Martyrum panem, vinum, & car-
 nes deferre; hunc morem etiam Me-
 diolani servare volebat, sed ab Ecclesiæ
 Ostiario monita, id Episcopum prohi-
 buisse, statim, dimisso ad suam consuetu-
 dinem affectu, obediit. S. Ambrosius
 hæc in Ecclesiis convivia sustulerat, quod
 veterum mensarum, quæ *Agape* diceban-
 tur, sobrietati, & modestiæ, dissolutio
 successisset. S. Monicam ipse vicissim IX. Conf. c.
 ob ejus pietatem, & bona opera amabat, 13. c. 8. 9. V.
 & sæpe Augustino gratulabatur talem c. 9.
 Matrem, quæ tota vita sua virtutem co- L. de ord. c.
 luisse; nata ex familia christiana, & in- 11. VI. Conf.
 tegerrime educata, in matrimonio dein- 13. VI. c. 3.
 de viro suo perfecte subdita fuerat, ejus
 pravos mores, & iracundiam ea patientia
 ferens, quam omnes nuptas sequi o-
 portuisset. Tandem virum ad finem vi-
 tæ ejus Deo lucrata est. Dissidentes
 gratia singulari componebat. Elato ma-
 rito, totam se pietatis operibus dedit;
 largas elemosinas impertiebatur, servie-
 bat pauperibus, nulla die a sacri Altaris
 oblatione aberat, (*) & bis, nempe ma-

E e e 4 ne,

(*) Ergo jam tunc Mediolani, & non in Africa

Sæculum IV
A. C. 386.

ne, & vespere in Ecclesiam ibat, ut verbum Dei audiret, & preces funderet; nam tota vita ejus continua videbatur oratio. Magno affectu in sacram Scripturam ferebatur. Deus per visiones, & revelationes cum S. Fœmina communicabat, quas ipsa a somniis, & cogitationibus naturalibus scite distinguebat. Talis erat S. Monicæ vita S. Augustino testante.

Augustinus S. Ambrosium, virum secundum mundum vere felicem, existimabat, utpote quem homines in orbe potentissimi venerarentur. At S. Episcopo tam sæpe, ac familiariter colloqui, ac ipse cupiisset, non licebat, propter hominum turbas, quæ diversorum negotiorum causa veniebant; alio tempore, quod Ambrosius lectioni dabat, pium laborem interrumpere non audebat. *Sæpe, cum in domo ejus essemus, inquit S. Augustinus: (non enim illius temporis usus erat quemquam ab ingressu arcere, aut Episcopum monere, esse, qui ingredi vellent) conspiciebamus eum, tacite legentem, & postquam satis diu silentes sedissemus, discedebamus, cognoscentes, eum in lectione turbari nolle; nam brevissimum erat*

S. Augustini
vita.

tem-
frica, ut Anonymus I. dicit, quotidie SS. Mystera celebrabantur. Id est, de Africa hic non est sermo.

tempus, quo spiritum relaxabat, & vires
corporis, vocemque recipiebat. Singulis

Sæculum IV.
A. C. 386.

Dominicis ad populum dicentem audiebam,
magis, magisque, dissipatis præjudicio-
rum nubibus, cognoscebam, omnes calu-
mnia, quibus impostores divinos libros
impetebant, dilui posse, atque alicujus in-
conculsæ auctoritatis, fideique necessitatem
intelligere cæperam.

c. 5.

Amicorum in paucis duo cum Augu-
stino Mediolani erant, Alipius, & Nebri-
dus. Alipius sicut & ipse Tagaste na-
tus parentibus, in illa civitate primum
locum tenentibus, Augustino ætate mi-
nor, ejus Discipulus Tagaste, & Cartha-
gine fuerat. Is Romam venit, ut Juris-
prudentiæ operam daret, deinde Comi-
tis Largitionum, seu Ærarii Italiæ Præ-
fecti assessor fuit. Postquam Augustinus
quoque Romam advenerat, & Mediola-
num proficisceretur, secutus est eum A-
lipius, quod ab amico diutius separari
non sustineret, atque apud alios Magi-
stratus Assessoris seu Consiliarii munere
integerrime fungebatur. Nebridio haud
procul Carthagine patria erat, quam, si-
cut & Matrem, & pinguem agrum,
quem possidebat, reliquit, ut cum Augu-
stino viveret, & in veritatem inquire-
ret. Nihil erat, quod tres amici arden-
tius invenire cuperent, quam veritatem.
Optabant quoque simul habitare, & o-

VI. Conf.
c. 7. 10.

c. 14.

E e e s omnia

Sæculum IV. A. C. 386. omnia habere communia; decem viris id

vitæ genus placebat, & amplecti poterant, nam aliqui erant opulenti, quos inter præcipuus erat Romanianus, & ipse Tagastensis civis, Alipii consanguineus, tunc rei domesticæ suæ causa aulam se-

II. *Contr.*
Acad. c. 2.

cutus. Hunc Augustinus Patronum reverebatur; is quippe juvenem, studiis vacantem, opibus juverat, & defuncto ejus Patre, quotiescunque opus fuisset, & consilium, & pecunias suppeditaverat. Vitæ autem communis instituendæ propositum dimiserunt, quia aliqui eorum uxores habebant, alii ducturi erant, nec credebant fieri posse, ut in e-

Augustinus.

12. 13.

consentirent. Augustinus ex illis erat, qui uxorem erant accepturi; Mater ejus filio puellam destinabat, huic spei parem, sed per ætatem necdum conjugio aptam, ita ut annis duobus expectandum fuisset. Interim concubina, Augustino relicto, in Africam redierat; hæc ad reliquum vitæ tempus voto castitatis se ad-

c. 15.

strinxit. Discedens, Augustino ex stupri consuetudine genitum filium reliquit, quem ipse Adeodatum, id est a Deo Donatum, appellavit. Quamvis breve tempus superesset ad destinatas nuptias, interim tamen alteram concubinam sibi delegit; tam fortis erat turpis rei habi-

c. 16.

tus. Prima Januarii anno 385 orationem inau-

inauguralem dixit Bautoni, illa die Con-
 sulatum suscipienti. Circa illud tempus
 anno ætatis 31. discussis imaginibus cor-
 poreis, quibus animum ejus Manichæi
 assuefecerant, Ideas nobiliores concipe-
 re cœpit, quibus Deum, naturam spiri-
 tualem, & mali originem intelligeret;
 sed Incarnationis Mysterium necdum ca-
 piebat, Jesum Christum præcellentem
 hominem fuisse æstimans. S. Scripturæ
 autem, præsertim S. Paulus, placebant.
 Tali animi statu frequentare cœpit do-
 mum Simpliciani Presbyteri, qui a pue-
 ro in propectam senectutem pietatem co-
 luerat. Is S. Ambrosii juventutem insti-
 tuerat, qui eum ut Patrem reverebatur.
 Huic igitur viro Augustinus errorum suo-
 rum vicissitudines narravit, seque aliquos
 Platoniorum libros legisse, quos Victo-
 rinus Rhetor latinitate donaverat. Gra-
 tulabatur ei Simplicianus, quod in alio-
 rum Philosophorum libros non incidis-
 set, pervertendis hominibus aptissimos,
 e contra Platonici planam ad cogni-
 tionem Dei, & Verbi ejus viam sterne-
 rent. Tum Victorini conversionem, cu-
 jus pars maxima ad se spectabat, narra-
 vit. His colloquiis Augustinus vehe-
 menter commotus, Victorinum imitari
 cupiebat, non in eo tantum, ut Baptif-
 mum acciperet, sed etiam Professioni ar-
 tem Rhetoricam docendi valediceret.

§. LII.

Sæculum IV.
A. C. 386.*VI. Conf. de
vit. Beat. n. 4**VIII. Conf.
I. 2.**Sup. I. XV.
n. 6.**n. 5.*